

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринка ч. 10, П. пош.
Конто нощ. шл. 143,322.
Адреса для телеграм:
"Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописи не повертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячний варт. 450 коп.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 750 ал., Німеччині 750 ал., Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч.к., Румунії 150 лей, Болгарії 750 ал., Австрії 750 ал. — Зміна адреси і год.

В СПРАВІ ОГолошень ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Польсько-жидівська „ідилля“.

Львів, 4. липня 1927.

Польсько-жидівська „ідилля“ завелася між львівським народним табором і жидами вже давно. Виступає споминути „славні“ для жидівського населення Львова дні 22, 23 і 24 листопада 1918 р. „Ідилія“ взаємини між обома народами тих часів ввійшли потім у Львові в репертуар гідної наслідування традиції „вшехпольської“ університетської „ідилії“ навіяна ендецьким антисемітським вітром молоді не занедбала подбати бодей і мініатюри про реєдну традиційних жидофільських „геройств“.

„Само Польське“ твердить у вчорашньому числі (з 3. VII.), що вуличні бійки між ендецькими та жидівськими студентами, які мали місце на перших вулицях Львова вчора в понеділок, вівторок, дійшли до найвищого напруження в четвер, а далі мабуть у характері спільного повторилися ще й в п'ятницю, беруть свій початок вправді не в передісторичних часах, але всеж таки в сумерках життя Львова перед трьома літ. Несчастлива та гірка!

Отже ще перед трьома літами, кажуть ендецькі „жидофіли“ зі „Са. Польського“, в часі релігійних обходів „Божого Тіла“ жидівські студенти образили „найсвятіше“ почування польської молоді, „бо...“ заважилися надіти шапки свої студентської корпорції. Вшехпольська молоді стала на становищі, що крім поляків ніхто у Львові не сміє носити ніяких корпоративних відзнак ще й до того не польських. Надійні вшехпольські молодці звернули тоді жидівським студентам „делікатно увагу“ на те, що вони не мають права користуватися ні своїми шапками ні відзнаками. І з такої приятельської прислуги прийшло до бійки. Наслідки її мали бути такі, що поліція, як твердить „Са. Польське“, порадила жидівським студентам не носити відзнак своїх корпоративів, щоб не образувати далі багатородних почувань народовой молоді. Жидівські студенти мали тоді дати зобов'язання, що поправляться.

Одначе по трьох літах забули за свій обіт і появилися на вулицях у корпоративних шапках та у відзнаках. Народова молоді вступила в сідни освіченої традиції і звернула тим разом жидівським студентам знов увагу (але відразу палкамі!) на те, що вони не сміють користуватися своїми відзнаками. Очевидно, що при тій нагоді не забула потурбувати і многих жидів не студентів, перепало дещо і одному часові чеської прогулянки, що оглядала тоді пам'ятник Міцкевича, ву і накінці редакції „Хвілі“, що пострадала шибі у своєму льоклі. Наслідки того: кілька учасників бійок відвезло ратункове поготівля до шпиталів, кілька жидівських студентів опинилося в поліційних арештах, — ні один поляк з тої нагоди туди не попав! — у своїй згоді жидівський клуб в тій справі інтерпелював. У всіх випадках сутічок інтервенювала з успіхом поліція.

Висновок а того? На що вони?

Замість них краще навести деякі міркування „Са. Пол.“.

„З цілим обуренням треба нап'ятувати інсинуацію, немовто польські студенти побили чехословацьких делегатів під пам'яті Міцкевича, бо, як ми ствердили з міродайних джерел, того каргидного пчинку допустилася якась боївка, зложена з кільканадцяти жидів“.

„На всякий випадок випадки не є вже такими грішними, щоб з того приводу робити крик і належало їх трактувати спокійно, без зневаг, киданих на адресу молоді, а не сумніваючись, що такою дорогою вуличні заворушення покінчатися спокійно, якщо молоді дістануть сатисфакцію від жидів“.

Колиж до того додати запевнення тогож боевого органу, що вуличні сутічки перервалися тільки тому, бо польські студенти перед першим липня розіхалися переважно домів, то ясно, що їх поворот до Львова означає продовження того самого. Певно будуть ще вимагати сатисфакції від жидівських студентів за зневагу „народових почувань“ і за потурбовання чехословацьких делегатів.

Неприємні це справи! Вони нагадують нам живо часи передвоєнної російської чорносотенщини, що громада жидів з піснями на устах

серед окликів: „Бей жидов, спасай Расаю!“ Польська народова молоді вступила в сліди тієї давньої російської чорносотенщини, що складалася звичайно з професійних громил. Та ніякі інші шляхи спожиття з жидами, видно, їй не усміхаються. Напоєні „ідеологією“ зоологічного націоналістичного шовінізму, пересякли науками духовних батьків про доцільність „зорганізованого терору“ в боротьбі з несимпатичними для них національними і расовими противниками не ваяжуться нічим і дають повну волю своїм розперезаним інстинктам.

І діється це у Львові, в тому Львові, де жиди найбільше йшли і йдуть на руку пануючій тут хієноп'ястівській класі, у тому Львові, з якого вийшли найбільші на цілу Польщу сіоністичні прихильники політичного опортунізму, що засідали до роблення угоди не з ким іншим, а з духовним батьком нинішньої бутної народовой молоді Ст. Грabsьким. Та видно життя їх нічого не навчило і не навчить. Бо горбатого, як кажуть, і могила не направить.

нині багато в виділових школах, а 50 з них, що укінчили ті школи, зголосилися цього року в гімназії до вступного іспиту. Аж тут довідується по записі нагло, що вступний іспит для них заборонений. Це нечуване в культурнім світі, щоб громадянства не повідомлено задалегідь про таку важну справу і нарадувано його на таку велику шкоду. Требаж заважити, що родичі приготували своїх дітей вже від кількох років до цієї гімназії; а тут по роках приготування довідалися в останній хвилі, що вони надаремні. І куди мають ті хлопці тепер дітися, що мають з ними зробити родичі?

Це справді в культурному світі нечуване. Колиб заборона появилася перед трьома літами дітей булиб родичі післали до першої класичної гімназії, а нині це вже пропало.

У відповідь на такий удар віднеслися родичі в несприятельності куратора телеграфічно до міністра Освіти; а не одержавши від нього відповіді, вислали 26. червня ц. р. депутацію до повернувшого куратора. Надіялися, що він віднесеється до нашої справи безсторонно і схоче зрозуміти наше подолження. Однак депутати завелися в свої надії, бо найшли його вже неприхильно настроєного до справи. Йому здавалося, що розпорядок міністерства повинен бути у всіх школах переведений, — а коли заходить у нас потреба реального образования молоді, то можна би подумати (так гадає він) про переміну одної класичної гімназії, що знаходиться у Народнім Домі на гуманістичну. Розуміється, наші депутати застереглися проти такої розважки справи, вважаючи, що обидві класичні гімназії у Львові є для української молоді коначні, бо з уваги на нестачу українських гімназій в краю, налічує всуди молоді з цілої Галичини і втворює так численну фреквенцію, що приміщення її в одному заведенні булоб не можливе. Дальше вказали депутати, що в нашій суспільності є сильно вкорінена давня традиція класичного образования, а реальний напрям здобуває собі лише поволі прихильників. — Отже внесення існуючої класичної гімназії викликалоби в цілм краю велике обурення, за котре вони не могли би брати відповідальності на себе. Дальше замітили, що коли удержання в одній школі відділів двоякого типу є для уряду так осоружним, то можна би цьому легко зарадити через відділення гуманістичних клас і створення з них окремого хочби провізоричного заведення, — що кошта пего зарядження були би не значні, бож поміщення школи і число учительства остало би для нового заведення, те саме, що було досі. Однак куратор відповів на те, що творення нової школи є нині а фінансових причин виключене і додав, що нова школа мусіла би бути вже утравкістична. Та на це відповів один з учасників депутації, що утравкістичні школи були би дальши для нас. — Цією мали би дальше робити хлопці, що від кількох літ приготувалися до гуманістичної гімназії, не було нічого спазано.

Зі всього витіло, що куратор віднісся до справи неприхильно і віднісся до справи несприятельно, дислав і міністерство до остаточного вирішення. Нині ставовище займає міністерство: чи угаданий цілковитий брак у нас реальної школи і по-

Проблема роззброєння.

Після останньої сесії Ліги Націй.

Роззброєння Європи — одна з найважчих післявоєнних проблем. Можливо, найважча справа з усіх суспільних. Адже це справа налагодження мирних взаємин і співпраці ворожих держав і народів. Тому хоч остання сесія Ліги Націй присвячена цій справі, не є свіжою актуальністю. Її вислідки задержують уся свою силу. Вони характеризують працю Ліги Націй і відношення до неї поодиноких держав.

Комісія в справі роззброєння мала 39 засідань; її протоколи це грубі томи. Першою її метою було наблизити розбіжні погляди різних країн, щоб скласти спільний документ. Щойно цей документ мав би стати підставою для нової дискусії, при другім перчитанні, яке призначене на листопад цього року.

Цей документ ще повний застережень, які покладено на маргінесах кожної резолюції. Вони торкаються головню таких справ як обмеження числа резервістів, які може мати держава, скількості воєнного матеріалу, воєнних кораблів і воєнного бюджету. Так само не дійшли до порозуміння, чи можна на війні вживати отруйних газів.

Німеччина, найбільше роззброєна після останньої війни, домагалася устами своїх делегатів, щоб і до інших держав приклали такі самі суворі засоби контролю, як до неї. 8-а стаття головного пакту проєктованої міжнародної конвенції передбачує поєпнене обмеження зброєнь усіх членів, що на цей пакт згодились. Не легка це справа! Роззброїти інших можна найкраще тоді, коли ти, що перекладає замирення Європи сами мають збройну силу. Інакше можуть почути рішучу відмову. Лишається же добрий приклад, який повинні наслідувати інші, коли держава сама добровільно роззброїться. Але, на жаль, історія показує, що за ним народи йдуть рідко.

Найсильнішим аргументом у користь роззброєння — економічні

причини, отже примусові обставини. Ліга Націй підходить і з цього боку до цієї справи, підготувавши т. зв. „економічне роззброєння“. Але воно покищо більш у сфері теорії. Сучасні економічні інтереси держав ще надто сильні, дарма, що економічні умовини ослабили після війни і пайсильніших.

Та ті, що вірять у Лігу Націй, вірять, що можна зясувати такі загальні умови, які є в інтересі всіх держав без винятку, бо ті, що вживають деяких засобів мирної чи воєнної боротьби, виставлені на надто велику небезпеку навіть, коли вийдуть переможцями. Як отруйні газів втер підчас війни інколи звертав проти тих, що їх уживали, так само надмірний воєнний бюджет, постійне утримування величезної армії та підготовка зброї до можливої війни, парализує весь організм народу, який найкращі свої сили віддає Молохові війни. Якщо Лізі Націй удасться переконати залаканих сусідів і суперників, що вони нічого не втратять у майбутності, обмежуючи згідно засоби своєї оборони, тоді буде не більша перемога людського генія як влада над простором літаками та радіями.

Новий наступ на нашу школу.

(Докінчення.)

Та не досить того. В зарядженні кураторії зайшов ще й такий дивогляд, що гуманістичні відділи, існуючі вже від довгого ряду літ і в яких від чотирьох років відбувалися правильно вступні іспити до 4-класи, нагло і довісім неспадібно припинено. Наша молоді звикла була, замість попередньо проєктованої підбудови школи, вступати до звичайних виділових шкіл, а звідти переходити до 4-класи гуманістичної гімназії. Таких учеників в

перелісту через Атлантику з пасажирами; з 7 особами прибула на 11.000 стів висоти.

— Друкарські чортки погнали собі зором в „Діло“ з невідомою ціною, зокрема в рецензії з листів „Жидівки“ в міському театрі. Так називає співаки, що виступала в ролі кінгінні Вадомі, перекурено з Кончанської на Кончанську. Останнє рішення третього відступу має звучати так: Таких ошайб розвинути, аніж публіки ми ще в театрі не бачили і ледви чи коли подібне одушевлення мало місце в міському театрі у Львові. Закінчення рецензії має виглядати так: „Друкарка, як і в „Діло“, ч. Лерер виправом і певною рукою, що тем партисипує виступу в успіхах того вечора“.

Дописи.

БОРШІВЩИНА. (З кооперативного руху — Фестивал у Боршівщині. — Переворотівська. — Концерт Шевченка. — Кооперативна „Білет“). Фестивал у Боршівщині. — Філія „ВКТО“ — На майдані українських стрілянок. Майже щодня читачам доводилося з часом з'ясувати багатий міст, містечко чи сім'ю про розвідку чи наслідки культурно-освітнього чи політичного життя, на різні коли доводилося щонайменше довідатися про Боршівщину. Завалося б, що в цій закутій ніччю, все життя вмерло, однак на ділі, коли приглянемося ближче, побачимо зовсім інше.

Повітря спокійний на 90 проц. Повітря. Союз. Кооператив, перейшовши перед 2-ма роками на вулицю, належить нині до найсильніших у країні, і приступив цього року до будови кооперативного магазину і промислового тору на майдані поруч з олією. Зайнявшись кооперативом і кооперативними продуктами, а в першій мірі наслідки їх тимчасово підняли нагору. Особливо цього року приступив до купівлі сільськогосподарських продуктів, а в першій мірі наслідки їх тимчасово підняли нагору. Особливо цього року приступив до купівлі сільськогосподарських продуктів, а в першій мірі наслідки їх тимчасово підняли нагору.

Для 15. травня н. р. відбувся в селі Вершівщині біля Боршівщини заходом місцевої кооперативної і чит. „Прогресив“ народний фестиваль. Прогресив було понад 2000 осіб. Прогресива була на самій середній селі, зовсім чудова. Були дві оркестри: одна з Т-за „Сокіл“ у Губичку, а друга симфонічна місцеві. На середину виступили голова повіту, організації Луті і приватні своїх товаришів і товаришок нашої промови. Ватак відбувся почесний марш, який вивав позначкою владно. На кожному лаві вийшло було усіх, гордість і безсмертний наслідок. Ватак виступили „Луг“ зі Стріпковець і виконав при музичній кількості гарних вираз. Усвідомлюючи, що ватак і відзначилися.

В селі Боршівщині життя культурно-освітнє мало цікаве. Одинокі філії „Прогресив“ і „Рідної Школи“, які удержують постійно урядові, ведуть роботу планово. Місцевий Луг, Союз Українок, Бесіда, чит. „Прогресив“ мають багато більше проявляти активності, якби не інтриги і паразитизм кількох осіб. Як в кожному місті чи містечку, так і тут у Боршівщині є люди, які свої особисті справи ставлять вище народних. В Боршівщині великий прекрасний Народний Дім, зведений ще до того, як вийшли з війни, який є одним з усього повіту. Ми цього року рішили віддати Нар. Дому перестрою ремонт. На це треба було досить великого вкладу капіталу. Залишено по лаві в Діалі в сумі 600 доларів і залишок 600 доларів має зложити повіт. Рішення виступили 1) до всіх культурно-освітніх і економічних установ повіту, 2) до місцевого сільського українського громадянства, щоб громадяни випускалися в членів Нар. Дому. В першій мірі вписалися в членів 40 кооператив разом з повіт. Союзом. Товаришів читалися, Лугів і поодинокі сільські громадяни і всі платили вкладами на цілий рік агору. В містечку зайшов інцидент зовсім іншої натури між одним кооператором і головою Нар. Дому. Наслідки цього інциденту, хоч, до речі кажучи, дуже неприємні і маловажливі, є неприємні сумні, так, що в місті Боршівщині тепер повний розгардіан і боротьба. Крайня пора відзначити це пугу боротьбу!

Т-за Луг, філія чит. „Прогресив“ і Союз Українок улаштували спільними силами Шевченківський концерт, який відбувся дня 17. березня н. р. і який наслідком було гарно. Співак хор, чит. „Прогресив“ з Львовщини, хор „Луг“ і „Сокіл“ з „Лугу“ з Боршівщини. Були три дрібні виступи, бо всі свої енергії, щоб гідно відзначити свято великого Гетьмана. А співаки то перешкоди і труднощі мусіли поборювати хор боршівщинського Лугу! Ще в останні дні перед самим концертом порядкувала Лугів дівка поважна особа, щоб в концерту виступити, бо він мавла не вдалася, забуваючи, що Шевченківський концерт не дається для заспокоєння своєї власної фантасії акції.

По донних і тяжких трудах засновано бізнесу кооперативу „Білет“. Але мішаним віддано. Вони мають досить надійливих склепів, і кооперативні зовсім не потрібні. Для 6. червня 1927 р. відбувся в Боршівщині фестиваль заходом віддано Кружка „Рідної Школи“. І знов скажи ми там організації дозволити Лугів і знов бачили ми

гарно виконані мішані вирази Луговщини і Луговщини зі Стріпковець і Луговщини. Але одного не бачили ми, а саме: боршівщинський мішаним. Мішаним просто обійкували фестивалі. Коли запитано місцевого та рока, який належав до комітету і який мав вплив на мішаним, про причину обійкувалися фестивалі, він оправдував це тим, що на першій засіданні першого комітету голова Кружка Р. Ш. відібрав голою одному мішанію (а не тому, що говорив зовсім не до речі і пробував залестити лайку). Чи не може бути причиною обійку фестивалю „Рідної Школи“, хай розсудить посторонній. І без цих фестивалів відбувся в повний успіх. Сказав прибули численно в доо кількох сім'ї і тим далі ще одні дола, що селітню боршівщинського повіту куди краще розуміє вату „Рідної Школи“, як мішаним.

Заходом декількох одиниць засновано в Боршівщині філію У. К. Т. О. Н. І. яка вже розпочала свою успішну роботу. На перший день Великих Свят відбувся заходом „Лугу“ величавий похід на стрілянку мотала, яких на нашому плані в 48. На північній відправлено панакиду, по котрій до відродження народу виступили о. Гуцьковський, парох з Лавовщини, дуже гарно промову Крим боршівщинського „Лугу“ як ініціатора свята вийшли в ньому участь Лугів з Лавовщини і Вершівщини та багато інших громадян з навколишніх сім'ї.

На ватак вийшли, праця в боршівщинському повіті на полі просвітньо-культурного і економічного поступу нестримно вперед і ніяка сила чи кривда, з котрої сторони вона не була б, її не здержить.

Обсерватор.

ДОЛІНА. Збірка на „польське дзвіні“. На превелике здивування всього українського громадянства нашого міста відбулася дня 12 червня н. р. — в день збірки на українських інвалідів — збірка на „польське дзвіні“, при співучасті слухачів самих українців. Не дивуватися нам уже дуже тим українцям, що є валежні від польської влади, себто ризичим урядовцям, бо їм на владу припоручили по функції. Не дивуватися нам навіть нашому новоприбулому судді, котрий хоч м'яг був відомитися від цієї збірки — а великим запалом та енергією збирав на „польське дзвіні“. Але дивуватися і просто соромитися мусимо тим, що серед українського громадянства могла в останні часи вийти така жінка, що відважилася на самому ринку сидіти за столиком і в оточенні кількох поляків — як тріумфуюча дама — перевозити збірку на „польське дзвіні“. На цей крок відважилася жінка інтелігентна (судді), що — думаю — зовсім не є валежною від польської влади, бож ніхто не арештує її в посаді господині в кухні. Сумно та й годі!

Зі спорту.

З Українського Спортивного Союзу у Львові.

Подается до загального відома всіх українських спортивних кружків і клубів, що в місті вересні н. р. відбудуться краєві змагання в стрілянці і в легкій атлетиці (мужчин і жінок). Точний речинсь і місце змагань, як також речинсь оголошені змагань (ок) і подібна програма змагань будуть оголошені в найближчих днях у часописі. Зокрема повідомляється про те письменно всі зацікавлені клуби, які рішуче одержать точні інструкції і вичерпуючі інформації дотично анше згаданих змагань.

Відозви і комунікати.

За українську фортецю в Коломиї.

Громадяни-Земляки! Приступаємо до докінчення, чи радше продовження розпочатого перед 40 роками діла — а саме до дальшої будови Народного Дому в Коломиї. Цей дім, який по словам статуту і по інтенції засновників мав розвивати українське письменство, науку і мистецтво, ширити між українським народом освіту і мораль, підносити а розвивати різноманітне, ремесло і промисел, словом „мач послужити для духового і матеріального поступу всього Покуття“ (слова записані в протоколі з дня 9/6 1887 р.) мусить стати кінцямишнє, як долає нашої культури і народної зрілості.

Діло не велике і важке, але не невідоме; воно вимагає від нас трохи жертви зі свого майна і труду, а цілком осягнємо. Для 9/6 1927 минуло 40 літ від перших установчих зборів Товариства „Український Народний Дім“ в Коломиї. Коли тодішня Управа і члени основики, приступаючи до такого великого діла як будова Народного Дому, не отримали на виступі, як і труду, хоч не мали ні сотні готівки, ні такого числа національно-свідомого громадянства, як ми тепер, та й числені тільки на жертвенність суспільності — докінчили а в кривавих дятках більше ніж 40 будівлі, то наскільки певніше повинні вийти до дальшої роботи ми, що під пору маємо вже готову площу, план і членів мадри патріотичної інтелігенції, міщанства, селітню а робітничий. Ті кидри, свідомі ваги докінчення розпочатого діла, певно всі як один поєднують із жертвами і незабаром і дальша частинка будівлі буде готова і віддана громадянству до вжитку, а в цій знайдуть приміщення: Національний Музей Покуття, театральна зала, ремісничі бурси ім. Богдана Кобрицького, гімназична бурса і інші культурні і освітні устатки.

Управа Українського Народного Дому на своїх зборіях дня 21. травня 1927 р. рішила розпочати негайно збірку грошей на дальшу будову. В цій цілі впертається вона до цілого українського громадянства, в першу чергу до громадянства, Покуття — в торжачим звичном, складати на ту цілі жертви і сподіється, що на будівлю, який не аложили би більшого чи меншого датку, відповідно до своєї спроможності.

В дальшому Управу звертається а до Вас, наші Браття-Земляки на Великій Україні, в Америці і інших краях, яких дола порозинала далеко поза межі нашої Батьківщини. Якщо поспішите Вам там, що нині не знаєте журі за хліб неспушний і стоїте матеріально краще, ніж ми, поміжте нам своїми лептами докінчити розпочате діло. Жертвуйте, тільки то може а незабаром у столиці Покуття. Кожному стане величаво будівля, яка була власністю не тільки Покуття, але цілого українського народу, буде доказом, що ми наріз опікою свого „діла“, що ми гідні самостійної незалежної держави, про яку во мирємо.

Жертви просимо складати системою 3-ох, значить — жертвувати тільки ще з своїх аналогічних аложити таку саму або доплату суму.

Для переведення в діло цієї справи заважалося при Управі Товариства окремі „Комітет Збірки Жертв“ під проводом будді Василя Оробця.

Великі жертви просимо слати на вичекну Покутського Союзу ч. 2100 в Коломиї, вул. Костюшина 23.

Коломия, дня 9. червня 1927. — Управа Українського Народного Дому: о. дек. А. Русин, проф. Ю. Ковалів, секретар, проф. М. Войцеховський, о. проф. К. Кануєтиский, нач. деп. В. Кобрицький, адв. д-р А. Косак, дир. І. Михалевський, суддя В. Оробець, проф. Д. Шумей.

Посмертні згадки.

о. Антоній Бескид священик-ювілат перемиської єпархії, ем. декан і парох у Гаразді біля Ясла, помер дня 18. червня н. р. у 92 р. життя і 69 р. священства. Покійний був найстаршим із живих ще членів львівського синоду з р. 1891. Він визначався непохитним характером і ясною свідомістю прав нашої церкви, борючись постійно проти підземельної злуїтської інтриги, що мала на меті обмежити права нашого духовенства, головню останніми роками. Вже як сивоолосий старець він приєднувався до меморіалів, висланих до Риму проти порушення постанов львівського синоду і насильного впровадження celibату. Честь його пам'яті!

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру.

Ходора 5. VII. Блакитний лис. 6. VII. Життя Людини. 3-5

Артист Українського Театру, Володимир Косак, що від 1915 року постійно працював на українській сцені а від чотирох місяців важко хорить та без ніяких засобів на найкращі ліки, мусить вийти на довгий час в гору, на поручення лікарів, щоб себе ратувати. Отсею дорогою звертається до Українського Громадянства та просить о ласкаву грошеву поміч. Ласкаві пожертви проситися слати на адресу Народна Торговля в Дрогобичі з приміткою для надужого артиста. 1-3

Всім сокільським товариствам до відома. Старшина „Сокола-Батька“ висказує отсею дорогою шире признання всім сокільським товариствам в краю, що своєю карною участю причинилися до зведення щогорічного Сокільського Областного Свята дня 19. червня та піднесли на дусі українське громадянство Львова і цілого краю. Своім бодрим виступом сокільське товариство дали доказ, що хоча по воєнній хуртовині недавно пробудилися до життя, розвиваються на добро і славу українського сокільства та народу. Зокрема Старшина „Сокола-Батька“ дякує тим українським установам, які з нагоди Свята прислали для „Сокола-Батька“ привіти, як в краю, так і з чужини, а особливо Українському Т-у „Сокіл“ у Подєбрадах, о. прадатові Кунішському за торжественне відправлення Служби Божої, всім українським товариствам, які вислали своїх відпоручників, як рівно всім громадянам за масову участь у Святі. Висказуємо похвальне признання в першу чергу всім сокільським інструкторам і інструкторам за інтензивну працю а приготування до Свята і за зязані з цим поїздки на села, головню начальникові Свята проф. П. Зимаков за бездоганний провід і виведення вправ, а сокільському композиторові т. Ярославському за провід у музичній ділянці. Нехай жива і здорова сокільська ідея обійме весь український наріз, а сокільський клич „Вайду жинуть“ нехай здаєть під сокільським стягом як найширші верстви українського громадянства. Гаразд! Львів-город, 23. червня 1927. Старшина „Сокола-Батька“: Микола Зайківський в. р., Голова, Мирон Федусевич в. р. справник.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

5:50 ЗОЛ. коштує одна ложка, менше ніж і ложка до кінця 1.25 ського срібла у Мандля, Коперника 14. 1773 10-1

ШЕНКЛІВНА Пекарська 44, Кваліфікаційний курс, есентуально таких не туральний від 12. липня. Тримісяч існування. Около 1.500 виробників. 11-13

ГОДИНИКИ — ВІЖУТЕРІЯ. Універсальна першорядна поруче дешево. Довірський-Роздільний, Львів, Гетьманська Жоржа Академічна 2. 7-2

АДВОКАТСЬКИЙ коніп'єнт від 1. вересня знайде посаду у Львові. Посада до Союзу Українських Адвокатів Руська 62-1

СТУДЕНТ музичної школи шукає мешканця, від 1. IX. 1927 при інтелігентній українській родині з окремою кімнатою, з лям удержанням і фортеп'яном до часовою ожитку, есентуально а до фортеп'яна. Зголошення до редакції „Діла“ під „Presto“. 3-2

ПОТРІБНА старша інтелігентна жінка до ведення кухні. Уряд народівський Заболоті коло Бродів. 52-1

ВАЖНЕ для П. Т. Власників. Літературні роботи і шильдові найдешевше купує а 50% опустом тільки короткий час. Фірма Ф. А. Галіпінський Львів, Боїма 4. 2446 3-1

ПАРЦЕЛЯ в обемі 1132 м² на Левандівці по приступній ціні до продажу, есентуально на рати. Ближчі інформації а Адміністрації „Діла“. 2423 3-1

ФУТРО боброве з кримським коновою, рукави нутрія, в добрім стані, мушину середнього росту ожитку на продаж в склепі Станіслава Стемпковича Львові, площа Камітульна. 31-1

ВІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРОБИ продас за готівку і на рати до десятиків літ в цілім краю зявляється Іван Зельцера, Львів, Маріямська 23. Купують бриланти, золото, срібло, аму найкращі ціни. 3-1

ПОМЕШКАННЯ ДЛЯ 2-3 УЧИТЕЛІВ на час ферії. Інформант подасть Адміністрації „Діла“. 10-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакції не відомо.

КРАЄВИЙ АДВОКАТ

Д-р Іван Гринчишин

відкрит

канцелярію в Чорткові

і веде її в канцелярії бл. п. 2-х. 2479

Видрака.

ДЕНТИЕТИЧНО-ТЕХНІЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

ЙОСИФА ЗЕЛЬЦЕРА

Львів, Городецька 64. — Тел. 4781

Штучні зуби, оманно подібні до природних, золоті корони і містки по найкращій системі по найдешевших цінах. Догляд 2454

успіх.

Бюровий льокаль

з кількох більших убивацій, в руках місці у Львові, негайно пошукати позаші підприємство. Найрадіше з великим ліром при льокаль або а близькій околиці.

Зголошення:

9 Краківський Готель, А. С.

Конкурс.

Виділі Бурси сп. Івана Хосеїтиса

в Дрогобичі

розписує отсям конкурс на посаду

стоятеля Бурси.

II Посада негайно до об'єкта.

Конкурс.

Тому, що реферат середній школи „Рідної Школи“ обсяжений був промовою, по конець шк. року Головна Управа „Рідної Школи“ розписує конкурс на реферат середній школи „Рідної Школи“.

УПТ-на до кінця липня н. р.

Зголошуватися письменно до Головної

Управи „Рідної Школи“ у Львові, Ринок ч. 10/11.